

[Merethe Due Jensen]

mennesker i nød kan hente hjælp, og den skal også være et alternativ til den ungdomsvold, vi ser i dag, og til værtshusene. Kirken skal altid være der også uanset tidens strømninger, og vi skal styrke denne skønne kulturarv og de fantastiske smukke værdier, som folkekirken rummer.

Nu vil jeg så lige sige noget om forslaget, som det ligger. Vi hilser med tilfredshed åbenheden om menighedsrådsarbejdet, og den højere grad af medlemsdemokrati i folkekirken vil også være med til at skabe den større interesse og liv i den danske folkekirke, som jeg indledningsvis pegede på.

Der er nogle ting, som Kristeligt Folkeparti kan frygte lidt, og det er kravet om åbne møder. Det kan blive en belastning i de mindre sogne, hvor der ikke findes egnede offentlige mødelokaler. Vi hilser derfor med glæde, at der ikke med forslaget pålægges menighedsråd særlige forpligtelser med hensyn til størrelse og indretning af de lokaler, som anvendes til menighedsrådsmøderne. Det vil altså fortsat være muligt at holde menighedsrådsmøder i den private dagligstue.

Kristeligt Folkeparti havde gerne set, at der ikke var sket ændringer med hensyn til præsters stemmeret. Vi finder det lidt urimeligt, at præsterne er frataget stemmeretten i menighedsråd, når der skal tages beslutning om, om der ved de faste gudstjenester må foretages indsamlinger, om der må anvendes anden autoriseret liturgi eller andre autoriserede ritualer end dem, der hidtil har været anvendt i menigheden, eller om der må ske mindre ændringer heri eller benyttes andre salmebøger og salmebogstillæg end de autoriserede.

Ligeledes ser vi også gerne, at præsterne fortsat kan deltage i menighedsrådets afstemninger vedrørende opførelse og nedrivning af kirker samt i sager om sogneinddeling, og vi er åbne over for en drøftelse af disse forhold i udvalget.

Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig både lovforslag nr. L 140 og L 141, og jeg vil samtidig tage nr. L 142 og nr. L 143 med, da det ikke er muligt for os at have repræsentanter i salen, når disse to lovforslag behandles.

Kirkeministeren (A.O. Andersen):

Jeg skal indledningsvis takke for den altovervejende velvillige modtagelse, selv om der

også faldt et par knubbede bemærkninger hist og her.

Jeg har egentlig lyst til at starte med at takke fru Tove Lindbo Larsen, der gjorde opmærksom på, at der jo gennem længere tid har været en ganske bred offentlig debat om nogle af disse ting, som flere af Kirkeudvalgets medlemmer, jeg selv, andre politikere og endnu flere har deltaget i under meget stor, om jeg så må sige, mediemæssig ubemærketthed, og det er jo en ganske interessant iagttagelse om en i egentligste forstand folkelig debat, der engagerer titusinder af mennesker. Det mener jeg ganske bogstaveligt, for Menighedsrådsforeningen har sendt lovforslaget ud til sine 22.000 medlemmer, som formodentlig i hvert fald har diskuteret det med deres ægtefæller og nærmeste omgangskreds i det kirkelige landskab. Adskillige har også været til ganske mange møder, hvor der i modsætning til megen anden mødeaktivitet faktisk kommer mange mennesker.

Det er altså næppe overdrevent at sige, at der har været en folkelig debat, som har engageret et antal mennesker, der må tælles i titusindvis, stort set uden at landets medier, der ellers siger, at de varetager den offentlige debat, har opdaget, at denne folkelige debat har fundet sted. Spørgsmålet er, om vi ligefrem skal til at skelne mellem begrebet folkelig debat og offentlig debat, det kunne jo være interessant, i hvert fald når man sammenligner med nogle af de ting, som f.eks. hr. Poul Nødgaard var inde på, om afgrænsning af de medlemssager, der har været. Jeg skal nok lade være med at gå ind på, hvor hurtigt en sag, der er lidt sensation i, kan fange mediernes interesse.

Det beviser i hvert fald en af de ting, som vi, der arbejder med disse problemer, meget hurtigt finder ud af. Der er i hvert fald i nogle af vore medier – jeg refererer her til lederskribenten på et af vores førende dagblade – nogle personer, om hvem man må sige, at der er meget få og meget små huller i deres i øvrigt næsten fuldkomne uvidenhed om dette stofområde. Men det er glædeligt at konstatere, at det ikke smitter af med en tilsvarende manglende folkelig interesse, og det synes jeg er godt at få frem.

Fru Eva Møller var jo nok den ordfører uden for regeringspartiernes kreds, der var mest positiv over for forslagene, men hun kom